

KERKSCHIP ST JOZEF

WOORDJE

Naar aanleiding van het feest van Sint Franciscus van Assisi op 4 oktober.

Als de naam Franciscus valt, denken veel mensen meteen aan de natuur en het milieu. Ze weten dat Franciscus een bijzondere verhouding heeft tot alles wat leeft.

Dat hij spreekt met vogels, de wilde wolf tam maakt.

Dat hij de zon en de maan zijn broer en zus weet.

Dat hij zingt met alles wat leeft en de Schepper dankt. Dat raakt ons.

Het is een grote behoefte in onze tijd om op een andere, meer verbonden manier om te gaan met de natuur. Om alles wat leeft in zijn eigen waarde te gaan zien.

Maar er is heel wat gebeurd vóór de vogels naar hem bleven luisteren.

Hij heeft heel wat doorgemaakt vóór de wolf zich aan zijn voeten legde.

Franciscus heeft eerst zelf moeten leren luisteren.

Hij heeft eerst zichzelf moeten temmen.

In zijn testament zegt hij later: *“Toen ik in zonde leefde,*

leek het mij bitter om melaatsen te zien, en de Heer zelf heeft mij tussen hen gebracht

en ik heb hun barmhartigheid bewezen.

En toen ik bij hen wegging, was wat me bitter leek voor mij veranderd in zoetheid.”

Stap voor stap wordt hij door het leven gekneed tot hij rijp is om te verstaan wat hij wel moet doen.

Hij leidt dan al het leven van een religieuze zwerver. Hij heeft gebroken met zijn familie

en wil alleen nog maar leven voor wat voor hem het allerbelangrijkste is.

En voor Franciscus is dat God. Maar hoe doe je dat: leven voor God?

Franciscus vindt zijn levensdoel in een radicale keuze voor het leven zonder bezit.

Hij is zielsveel gaan houden van Jezus. Steeds weer overdenkt hij het leven van Jezus.

Door Jezus te leren kennen leer je God kennen.

Hij roept de mensen op om de liefde van God met liefde te beantwoorden.

En hij noemt de mannen die zich bij hem aansluiten:
minderbroeders, broeders van alle schepselen en minderen.

Franciscus leeft en preekt en bidt. En door zijn radicale armoede
kon hij steeds meer ruimte maken voor God.

Dat ging niet vanzelf.

Keer op keer steekt zijn ego weer de kop op
en wil hij zijn leven weer in eigen hand nemen.

Hij stelt vast dat andere schepselen de Schepper veel beter dienen en danken
door helemaal te zijn die ze zijn.

Alleen wij mensen moeten dat heel moeizaam leren.

Steeds weer moet Franciscus leren zich over te geven aan de Allerhoogste,
aan God.

Maar hij gaat die weg, vastberaden.

Vaak zingend van blijdschap, samen met zijn broeders.

Soms in eenzaamheid met pijn en onzekerheid.

Franciscus heeft alles op willen ruimen wat hem afhoudt van God.

En daarmee heeft hij ook alles opgeruimd wat ons mensen scheidt van elkaar
en van de andere levende wezens.

Nog een heerlijk Franciscusfeest! Paul Renders, minderbroeder-franciscaan.
